

DEBRECZENI PROTESTÁNS LAP

EGYHÁZI ÉS ISKOLAI HETI KÖZLÖNY.

FŐSZERKESZTŐ: Dr. KUN BÉLA. FELELŐS SZERKESZTŐ: ERDŐS KÁROLY.

Megjelenik hetenként egyszer, szombaton, félíven.
Előfizetési ár: egész évre 48 kor., félévre 24 kor.
Egyes szám ára egy korona.

Szerkesztőség és kiadóhivatal Debreczen, Kollégium
idei küldeni a lap szellemi és anyagi ügyeire vonatkozó
minden közleményt, előfizetést, reklamációt és hirdetési díjat.

Tanári beiktató beszéd.

„Tudakozzátok az írásokat.“ „Tanuljátok meg
éntőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok.“
Ezt a két parancsot Jézus adta. Szól mindenki-
nek ez a két parancs; de kiváltképen a tanító-
mestereknek.

„Tudakozzátok az írásokat.“ Legyetek rajta
mind a tanulásán, mind a hirdetésén úgy alkal-
mas, mint alkalmatlan időben. A tanárnak ereje,
értéke, tekintélye, méltósága a tudomány. Tudo-
mánnyal lehet nyitott szemű vezér. Tudomány-
nyal lehet a kicsiny sereg olyan fejedelme, kinek
hatalma alá a tanítványok szentfélelmű alattvalók-
ként behajolnak. A tudomány nagy, fényes föl-
nyével a nemes parancsolás ereje is jár. Ezt a
fölényt van érzéke megérezni a gyermekeknek
is; akiknek sokszor olyan is megjelentetik, ami
el van rejtve a bölcsék elől. A tudomány hiányát
a fegyelemtartás terén durvasággal, gorombaság-
gal, erőszakoskodással szokták pótolni; ami pedig
lélekrontás, lélekmérgezés. Amit igazságtalan
haragossággal karcognak a zsenge lelken, később
örvényé fajul, amibe sok valláserkölcsei érték
vész, belé.

A debreczeni kollégium ama nagy tanárai,
kiknek fejét történelmi hirnév glóriája övezi a
tudománynak, tudományból, tudományért éltek;
szorosan benne maradtak kifelé való elhajlás
nélkül azokban, amelyek az ő tisztöknek igazságai.
Magokat szét nem darabolván, fenntartó tudo-
mány oszlopaivá épültek a nemzet és vallás, az
ország és egyház épülete alatt. Sorakozzatok
oszlopoknak melljük ti is.

Tanítás a lélek nevelése; nevelés a szív
tanítása. Amannak ideálja a világosan látó lélek;
emezé a tisztán érző szív. Az ilyen szívvilágnak
alap jelleme a szelídség, amiben egyttal az alá-
zatosság követelménye is érvényesül. A Jézus
pedagógiájának a szelídség az eszköze. Tudo-
mányának nagyobbságával már biztosította a te-
kintélyt, az engedelmisséget; volt tehát módjá-

ban szelídséggel igazgatni a reábizottak útait
erősítgetni erőtlenségeiket, pótolni fogyatékaikat.
A szelíd, gyöngéd tanári szó, tanári kéz szelíd,
alázatos gyermeki ifjú szíveket formál emberek
és Isten előtti kedvességül. A gyermeki szív nem
kő, amiből kemény vésővel, durva kalapáccsal
kellene a kívánt formát kialakítani; hanem induló,
gyöngé élet, amit enyhe harmattal kell mosdatni,
szelíd napsugárral szárogatni, ha azt akarjuk,
hogy a teljessé vált élet idején viharálló cserre
magasodjék.

Tudománnyal és szelídséggel tegyétok taní-
tökká tanítványaitokat. Az iskolák irtóztató szel-
lemi és erkölcsi csődje után a magyar reformá-
tus tanügyre Istennel s hazával szemben az újjá-
teremtődés és újjáteremtés becsületbeli kötelessége
vár. Teljesítsétek ezt a kötelességet Isten sege-
delmével méltóan kollégiumunk régi hirnevéhez.

Dr. Baltazár Dezső.

Iskola

Tanári beiktató ünnepély.

Megnyitó beszéd.

Főtiszteletű és Méltóságos Elnökség!
Mélyen tisztelt Közönség!

Debreczeni alma materünk egyik ifjabb intézeté-
nek ünnepére gyűltünk össze. A református tanítóképző-
intézet egyik tanszéke az 1852-ben a hajduvárosok által
tett alapítványból létesült, mely városok máig is be-
folynak a tanszék betöltésénél; 1855 óta, mint az aka-
démia függeléke, két évfolyamos volt a tanítóképző
s 1869 óta, mint önállósított intézet működik. Az idők
folyamán tanszékeinek száma hatra szaporodott. Az
intézet tovább fejlesztésével tiszántúli református egy-
házkerületünk 1916. évi tavaszi közgyűlése foglalkozott,
kimondván 202. sz. a. az államsegély igénybe vételét
és az osztályok párhuzamosítását. Korszakossá vált
aztán a vallás- és közoktatásügyi miniszter 1916 októ-
ber 3-án kelt leirata, melyben arról értesített, hogy az
akkor működő tanárok fizetését 1917 szeptembertől
fogva államsegéllyel oly összegre egészíti ki, amely
őket szolgálati éveik arányában megilleti s egyszersmind
hozzájárult az osztályok párhuzamosításához. Mert en-

nek alapján határozta el egyházkerületünk 1916. év őszén 448. és 449. sz. a., hogy egyszerre 4 új tanszék állíttassék fel; 1918 tavaszán 214. sz. a. pedig még három új tanszékre vette tudomásul a pályázat meghirdetését.

Mikor az alma mater egyik gyermeke elszakadt, kivétlenül az akadémiai tanszak felügyelete alól, hogy egy nagyobb országos intézménynek, a debreczeni tudományegyetemnek legyen magjává, másik gyermekét aként segíti ugyanaz az alma mater nagykorúságra emelkedni. Ezen határozatok alapján 1917-ben egyszerre 4 tanárral, azóta ismét kettővel emelkedett a tanítóképző tanárainak száma, úgy hogy ma napság 12 rendes tanár és két gyakorló iskolai tanító működik abban. Közülök mindössze négyjöknek volt elődjök, a többiek újonnan szervezett tanszékbe töltenek be. Íme a háború rombolásai közben is az alma mater kulturális munkája.

A legújabb két tanszék betöltőjét, a magyar nyelv, irodalom és pedagógia tanítására 1918-ban megválasztott Dr. Bartha Károly urat és a természetrajz-vegytani tanszékre 1919-ben megválasztott Bartsch József urat fogja Főtisztelendő Püspök úr ez alkalommal kollégiumunk régi szokása szerint hivatalába iktatni s az ő beiktatási ünnepélyükre jöttünk most össze. Midőn azért a hivatalos képviselőket és az egész mélyen tisztelt közönséget a legszívesebben üdvözlöm, felkérem nevezett tanár urakat, hogy ansziennitásuk sorrendjében tartsák meg székfoglaló beszédüket.

Dr. Lencz Géza.

Üdvözlő beszéd

Dr. Bartha Károly és Bartsch József tanárok beiktató ünnepélyén.

A meghatottság, a mai nehéz időkhez illő komoly elfogódás érzelmével üdvözlöm a beiktatott kartársakat ama fontos határkőnél, amelyhez intézetünk ebben az iskolai évben ötven évi fennállása alatt kifejtett küzdelmei, nehéz vívódásai, másfelől a népnevelés terén teljesített fontos munkálkodása után eljutott. A sorsnak az egész magyar nemzetre reá nehezedeő szomorú végzete meggátolt bennünket a kegyelet ama munkájának a teljesítésében, hogy az elmúlt őszön egy ünnepély keretében emlékezhessünk meg az önállóra lett intézet ötven éves múltjáról. Arra nézve, hogy e tekintetben leróhatjuk-e még a folyó iskolai évben a múlt iránt köteles adónkat, — a teljes bizonyosság nem áll előttünk. Bármint legyen, e beiktató ünnepély jelképezze nemcsak a jelent, hanem a múltat is. Ötven évvel ezelőtt 1869 október havában 2 tanárral kezdte meg a debreczeni tanítóképzőintézet működését, — két tanárt iktatunk be ma, még pedig úgy, mint tizenharmadik és tizennegyedik tanerőt intézetünkben.

Az új kartársakat szívem melegével, azzal az egyetértő közismert szeretettel üdvözlöm tanárkarunk s egész intézetünk nevében, amely úgy a múltban, mint a jelenben a debreczeni tanítóképzőintézet tanári kar minden egyes tagját a tanügy előbbvitelenek áldására összefűzte s összefűzi. Bár Önök új kartársaim nem ebben az ősi régi kollégiumban, ennek a századok által megszentelt hagyományos szellemében nevelkedtek fel, mégis abban a tényben, hogy mindketten a szívünkhöz oly elválaszthatatlanul hozzáfert Erdély szülőttei s a protestantizmusnak eme végvárában szerezték meg az élethez szükséges tudományt, a rendíthetetlen református hitet, biztos zálogát látom intézetünkben kifejtendő sikeres működésüknek. Az ostromlott várban,

a hullámhegyek által körülvett szirtéken az emberi lélekerőnek meg kell erősödni s a veszély növekedésével mindjobban megacélozódni. Erdély minden szülőttje ostromlott várban él. Itt megmaradni magyarnak annyi ellenségeskedés közepett — bizonyos, a közönségesség határain túlterjedő érdekn. Ezt az annyi veszély között megőrzött igaz magyarságot hozták Önök ide kartársaim, hogy az összeülekezék a debreczeni kollégiumban uralkodó, megalkuvást nem ismerő kálvinizmussal. Igaz magyarság, erős kálvinizmus volt intézetünk vezérszavára, amely elhomályosulni velünk együtt ne engedjenek soha új kartársaim, akiket úgy üdvözlünk körünkben, mint Isten kiküldöttjeit, — emlékeztető jel gyanánt azon nemes köteleességekre, amelyeket a jelenleg letiport, agyongázolt, szabadságtól megfosztott erdélyi véreinkkel szemben teljesíteniünk kell. Egykoron Erdély bérceiről lengett le az alföld rónáira a szabadság szellője, most Erdély várja a kálvinista alföldtől a megszabadulást.

Igen tisztelt kartársak! Önök már töltötték bizonyos időt intézetünkben s tanújelét adták hivatásuk teljes átérzésének. Ennélfogva szükségtelennek tartom az itt betöltendő feladatok részletes vázolását. Engedjék meg mégis, ha ez ünnepélyes pillanatban reá mutatok intézetünk különleges helyzetéből fakadó azon fontos hivatásra, amelyet itt minden tanárnak az oktatás, de még inkább a nevelés terén teljesíteni kell. Intézetünk növendékei — közismert tény — nem előkelő, hanem egyszerű családok gyermekei, ahonnan a körülmények természetéből kifolyólag, a modor csiszoltságát, a társadalmi érintkezés síma formáit nem hozhatják magukkal s velük szemben intézetünkbe lépésükkor eme követelményeket nem is igényelhetjük. A tanítóképzőintézet tanárookra vár az a nemes feladat, hogy a csiszolatlanságot csiszoltsággá, az erdőséget simasággá, az eredeti nyersséget előzékenységgé változtassák. Legyenek meggyőződve kartársaim, hogy eme nemes munkájukban nemcsak a társadalom, hanem megértő tanítványaik hálája is kíséreni fogja. Ily irányú működés azonban nem a tömegnevelésen, hanem az egyéniség pedagógiáján alapszik.

Az egyéniség pedagógiájának gyakorlati keresztvitele intézetünkben nem ütközik lehetetlenségbe. A párhuzamos osztályok felállításával ugyanis nem az volt a célunk, hogy a tanulók nagy, olykor nem minden tagjában értékes tömege előtt egyengessük az intézetünkbe vezető utat, hanem főképen az, hogy az egyes osztályok, illetve szakaszok kevesebb létszáma mellett intenzívebben foglalkozhassunk az egyes növendékek elméleti és gyakorlati kiképzésével, főképen erkölcsi nevelésével. Hol szükségesebb ez jobban, mint a tanítóképzőintézetben, a leendő tanítóknál, akik közül a nagy cél érdekében mindenkit egyéneként kell megismernünk. Itt minden egyes növendék lelkében külön kell felgyújtani a hit- és tudomány világát, itt minden egyes szívet külön kell megtölteni erkölcsi és felebaráti érzélemmel, itt minden akaratot külön kell erőssé, szilárdá, kitaróvá idomítani. A letűnt korszak pedagógiájának egyik sarkalatos hibája épen az volt, hogy benne a nevelés a tömegre, nem pedig az egyénre, a személyre ható nevelés volt. A tanítás és a nevelés sikere pedig két egyéniségnek, a tanító és tanuló egyéniségének az összhangján alapszik. Az utóbbi évtizedekben a tanítás és a nevelés módszereit igen magas fokra emelték a pedagógusok, de mindemellett helyeseljük a kiváló pedagógusnak Linde Ernőnek azon kijelentését: Nem a módszer a fő, hanem a tanító egyénisége, a módszer csak akkor felel

meg céljának, ha az a tanító lelken átszűrődve elevenedik meg.

Amidőn arra kérem az új kartársakat, hogy egyéniségpedagógiáját legjobb tudásuk és belátásuk szerint érvényesíteni igyekezzenek tanítványaik között, — emlékeztetem egyuttal intézetünknek a más középiskolák, mint pl. gimnáziumok és reáliskoláktól merőben eltérő jellegére. Mi nem tudósokat akarunk itt nevelni, hanem a hazának, a társadalomnak, főképen az egyháznak hasznavehető, a népnevelésért lelkesedő, gyakorlatias gondolkozású embereket. Meg vagyok győződve, hogy az új kartársakban megvan a legjobb akarat ez irányú működés iránt. Adjon a mindenható Isten nemes munkájukhoz kitartást, erőt, segédelmet. Ne feledjék el, hogy a tanítóképző intézeti tanárok felelőssége óriási nagy, lelkiösmeretükre ólműly gyanánt nehezedik a tudat, hogy tőlük függ, mint a tanítók tanítóitól, sok tekintetben a népiskolák minősége s ezzel kapcsolatban a nép felfogása és műveltsége, mert amilyen az iskola, olyan a nép.

Dr. Veress István.

Közélet

Hivallgó gyász.

Az egykori Erdélyi Protestáns Közlöny a múlt század hetvenes éveinek végén ez alatt a cím alatt cikket hozott, mely a kolozsvári közönségre kívánt hatni akkor divatba jött rossz szokással szemben. Ugyanis a kolozsváriak a temetkezések alkalmával türethetetlenül kezdtek tetszelegni magoknak abban, hogy halottjaikat minél nagyobb zajjal temessék el. A zaj eszköze hol a katonai, hol a polgári egyik-másik zenekar volt. Harsogó trombiták hangjától rezegtek még az ablakok is, hol a temetési menet elhaladt. Mely bombardon-bassuszrezgések, csattogó cintányérok, pattogó dob pergések zaja bámészkodó nagy közönséget esalt elő az utcára. A hatás nagy volt: ütemre lépett a publikum s a zene hangjánál talán még a gyászoló felek fájdalma is enyhült. Az Erdélyi Protestáns Közlöny ezt a hivallgó gyászt súlyosan elítélte, mely már a társadalom minden rétegében, az anyagi helyzethez képest sokszor az erőlködés mértékéig kezdett megnyilatkozni. Az elítélés a közönség jókora részét észreterítette, sokat gondolkozóba ejtett s akkori értesülésünk szerint az eszméltető és dorgáló felszólalásnak sok tekintetben bekövetkezett a kívánt eredménye.

Távol áll tőlünk minden olyan nemes érzületnyilvánulást kifogásolni, mely halottaink iránt az *egészséges* kegyelet kifejezését juttatja érvényre. Aki halottja iránt nemes tiszteletet nem érez szívében, aki talán még az arra méltatlan halottal szemben sem ápol kegyeletes, nemes érzületet: teljesen méltatlan arra, hogy majdan az ő porhüvelye mellé bárki is némi kegyelettel álljon meg. Azonban ez a kegyelet ne legyen egészségtelen, bántó, a hátramaradotokra káros következményű. Tűnődve, sőt nem ok nélkül bosszankodva állunk meg, míg egy-egy temetési menet elhalad szemünk előtt. Nem a kolozsvári hivallgó gyással, de ennél sokkal bántóbb körtünettel találkozunk. Ebben a rettenetes korszakban (olyan régen tart, olyan hosszú, hogy korszaknak is nevezhetjük), mikor mindenki panaszol, nyög, jajgat és sír, sőt káromkodik is, hogy éhen kell elpusztulnia, fa nélkül meg kell fagynia, ruha nélkül kell rongyoskodnia, a gyászoló felek ezrekét, néha felül a tízezeren is szórnak ki „kedves halottjuk” temetési költségére . . . Az emberi hiúságnak szomorú tünete ez. Mert ha szóvá

tesszük személyesen a kérdést, reá jövőnk arra, hogy a gyászolók nem mindig és nem annyira a halott iránt érzelt kegyeletes érzésből kifolyólag szórják a pénzt, mint inkább azért, mert nem akarnak hátrább maradni egyik-másik rokon-család, vagy ismerős, talán épen szomszéd temetési pompájánál. S még ha a pompa ára a ládafiában készen álló pénzből telnek ki . . . Dehogy! A legtöbb esetben hitelre megy a hivallgó gyász pompája s a „kesergő család” hosszú ideig takarékoskodhatik, míg a hitelt rendbe hozhatja. A halott emlékének fenntartása, megőrzése így lehet tovább tartó, de végtére is nagyon keserves, drága erőlködés. Fizetni többet a papírszemfedőért, mint régebben akár a selyemszemfedőért, többet keríteni a fakoporsót, mint ezelőtt az ércoporsót, nagyon rossz gazdálkodás. Hát aztán mikor némelyik család ma is olyan berendezéssel temetkezik, olyan anyagokat, felzereléseket rendel, mint a háború előtti években? Nem jól van ez így.

A boldogultnak már teljesen közömbös, hogy egyszerű, vagy csillogó keretekben viszik utolsó útjára; teljesen mindegy, hogy üveges kocsis szekrényébe helyezik-e — már csak addig, míg a sírhoz kísérik — porhüvelyt, vagy valamely egyszerű, olcsó járműre fektetik a koporsóját; az is mindegy neki, ha épen egyetlen „koszorú” (a legtöbbször papírművirág!) sem ékesíti gyászkocsiját. Mindezekről ő már, legaalabb az ő porhüvelye semmit sem tud. De tud majd a hátramaradott család! Vagy talán maradt bőven a halott után s van miből telni a pompának? Ugyan-ugyan! Hát nem inkább kell-e gondoskodni azokról, akik „még itt ép lábakon taposunk a sírhantokon, a porral vegyült hamvakon?” Nincsenek-e intézmények, amelyeknek magasabb, nemesebb a rendeltetése, mint minden emberi hiúságnak? Nincsenek-e szegények, kik éheznek és fáznak? Nincsenek-e hajléktalanok, akik sóhajtván gondolnak a sír melegére, már csak azért is, mert hiszen „odalenn már nem fáj semmi!” Nem tudjuk elfojtani a bosszúságunkat, amikor azt látjuk, hogy még a szegény jó „tanyasi” ember is veszi drága pénzen s hordja haza a temetés alkalmára az izléstelen gyászkoszorút, melynek árából családjának egy pár napi ételme kitelt volna. Vagy talán pártoljuk a temetési pompára szolgáló ipart. Adjunk a dolgozni akaró kezeknek munkát? és így ápoljuk ezt az iparágat? No, igen, ápoljuk az intézetek kereskedelmét. Ezzel ezt gyarapítjuk első sorban. A dolgozni akarók menjenek most ki a mezőre, kapáljanak, vete-ményezzenek, gyomláljanak. Munkálják az anyaföldet, mely kenyeret nyújt. Ez ne legyen nekik se lealázóbb, se terhesebb a művirágok préselesének munkájánál.

Pár évtizede múlt, hogy egyik előkelő itélőtáblai tisztviselő úgy végrendelkezett, hogy halála bekövetkezése esetére menten szállítsák ki hulláját a közkörház halottas kamarájába. (Nálunk, főként az egy szobába szorult család a halottal egy helyiségben szorong, de a halottas kamarából nem vágyik temetkezni.) Koszorút senki a koporsójára ne tegyen, az úton koporsója előtt ne énekeljenek, temetése az általa meghatározott szerény összegnél többet ne kerüljön. De hát ez már régen volt. Akkor se tudták sokan. Ma még kevesebben követik. Szóvá tettük, hátha lesz valami eredménye? Hátha a nem sárba, de homokba (egyre megy!) dobott pénz magasztosabb cél felé gurul? Hátha lesznek eszméltetők, akik a vanitatum vanitástól megborzadva, áldott emlékü halottjuk iránt a kegyelet adóját nem az emberi hiúság, a hivallgó gyász oltárán füstölik el, hanem a talentumokkal okosabban gazdálkodnak? Faxit Deus!

R. S.

Halottaink.

Dr. Helle Károly budapesti egyetemi tanár 1920 március hó 5-én 51 éves korában rövid, de kinos szenvedés után meghalt s Szabadszálláson temettetett el. Helle hosszabb időn át állt egyházunk szolgálatában, 1892-től kezdve kecskeméti jogakadémiánkon, 1896-ban pedig a debreczeni kollégium perjogi tanszékén működött. Innen ment 1905-ben a kassai kir. jogakadémiára, honnan 1912-ben a kolozsvári, majd a következő évben a budapesti egyetemre hívatott meg. Tudományos dolgozatai a római jog, kereskedelmi jog s nemzetközi magánjog köréből igen értékesek, a perjoggal is nagy alaposítással foglalkozott. Gazdag és tudományos irodalmi munkássága kiválóan széleskörű tudásáról és nagy elmeéről tesz bizonyosságot. Mint ember a legértékesebbek közé tartozott. Magával úgy, mint embertársaival szemben szigorú bíró volt, a maga számára ki is zárt minden elnézést, de megbántására soha senkinek sem törekedett. Mint a magyar református segély-egylet évenként volt jegyzője is buzgólkodott egyházunk javára. Kora halálát fele-éve s derek fiaival mellett az egész magyar tudományos világ gyászolja.

Szónyi Sándor őrszentpéteri lekipásztör folyó évi február hó 3. napján 33 éves korában meghalt. Szereztetre méltó, derek férfiú, hűséges lekipásztör volt.

Hamar István szül. Eötvös Mária, Hamar István budapesti theol. tanár felesége 47 éves korában, febr. hó 21-én Budapesten elhunyt. Gondos, hű feleség, jólelkű úrnő volt.

Legyen áldott emlékezetük!

Különfelék.

Tanári beiktató ünnepély volt kollégiumunkban folyó hó 20-án délután. A szép számmal megjelent tanintézeti képviselők és érdeklődők jelenlétében lefolyt ünnepélyen elhangzott beszédek lapunkban közöljük. A beiktatottak közül Dr. Bartha Károly: A népnyelvről és az iskoláról, Bartsch József: A hasznos bakteriumokról értekezett alapos készültséggel és szaktudással. Az ünnepélyt a Kántus éneke kezdte és zárta be.

Adomány a református kollégium felsegélésére. Kerékgyártó Ferenc tiszászentimrei református tanító a Horthy-katonák bevonulása alkalmával városunkban időzött, s alkalma volt a bevonulás lélekemelő, magyar szívet megdobogtató fényes jelenét végigélni. Lelkesülése közepette a bevonulás emlékére a református kollégium részére 2000 korona adományt küldött Dr. Baltazár Dezső püspökhöz, ki azt azonnal áttette a kollégiumi pénztárhoz. Nemesak az adakozás nemes tényét látjuk ebben megnyilatkozni, de azt is, hogy ıme református tanító is tud úgy gazdálkodni, hogy magasztos célra 2000.- koronát tud adományozni. A magyar tanítóságnak a kommunizmus szennyes ártól érintett, megingott tagjaival szemben ıme egy vígasztaló jelenség, melynek ragyogó példáját bizonyára mások is fogják még követni.

A Dunántúli Protestáns Lap a mai nehéz viszonyok között erősen érzi a súlyos drágaságot. A folyó hó 14-én megjelent első számában olvassuk, hogy „megjelenik időközönként, a felerősülő szükséghez képest.” Szerkeszti és kiadja a dunántúli református püspöki hivatal (Komárom). A négy lapos szám háromnegyedrészre hivatalos rész, amelyben Németh István püspöknek több aktuális vonatkozású körlevele olvasható. Egyik

körlevélben olvassuk: „Nem szabad elzárkóznunk az elöl, hogy az izgága egyháztagekat fegyelmi eljárással töröljük a gyülekezeti tagok közül”. A református öntudatosság és önfegyelmezés megnyilvánulása ez, amely áldásosan fog hatni, ha az igazság, megértés és szeretet együtt fog működni.

Kálvinista Szemle címen dr. Sebestyén Jenő budapesti theol. tanár a kálvinizmus eszméinek terjesztése érdekében kéthetenként megjelenő szemlét indít.

553-920.

Pályázat

a nagybányai református egyházmegyében fekvő nagykőcsi református lelkészi állásra.

Fizetés lakás és kerten kívül: 1. 30 mm. búza; 2. 30 szekér széna 10 koronájával megváltva; 3. 24 köbméter tűzifa beszállítva; 4. 27 hold föld haszonvétele; 5. stóla; 6. szolgálmanyok váltása 51 kor.; 7. új temető használata; 8. faiskolai helyiség fele része. Hivatalos megállapítás szerint a fizetés: 927 kor. 80 fillér; kongrua; 682 kor. 34 fill.; földek utáni adóból 30 kor.-t az egyház fizet, a többi lelkész.

Szabályszerűen szerelt pályázati kérvények Szell György espereshez Avasújváros (Szatmár megye) küldendők ápril 11-ig. Az állás megválasztás után azonnal elfoglalandó.

Kelt Debreczen, 1920 márc. 23.

Dr. Baltazár Dezső,
püspök.

Református zsolttárok és imakönyvek

nagy választékban kaphatók

Debreczen szab. kir. város és Tiszántúli Református Egyházker. Könyvnyomda-vállalat által alapított

„MÉLIUSZ”
könyvkereskedésben
DEBRECZEN,
Ferencz József-ut 26. sz.